

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce S., spol. s r. o., zastoupeného Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem v Praze, Zelený pruh 95/97, 140 00 Praha 4, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, proti rozhodnutí Okresního úřadu Vyškov ze dne 31. 10. 2002, čj. RRRÚP 309/02, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2005, čj. 30 Ca 309/2004-20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2005, čj. 30 Ca 309/2004-20, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní úřad Vyškov rozhodnutím 31. 10. 2002 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Vyškově ze dne 17. 4. 2002, kterým správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu žalobce na zřízení věcného břemene pro stavbu „Tranzitní telekomunikační trasy, úsek Brno – Prostějov“ na pozemcích p. č. 337 a p. č. 344 v katastrálním území V.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Brně. Tento soud žalobu nejdříve odmítl usnesením ze dne 14. 2. 2003, neboť se domníval, že žalobou je napadeno rozhodnutí o věci plynoucí ze soukromoprávního vztahu. Poté, kdy bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2004, Krajský soud v Brně žalobu dne 8. 9. 2005 zamítl. Krajský soud řešil mezi účastníky řízení spornou otázku, zda je stavební úřad povinen rozhodnout o zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, i po zbudování stavby. Jak z právě citovaného ustanovení, tak z § 108 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon z r. 1976“), dovodil, že stavební úřad je oprávněn zřídit věcné

břemeno pouze před zahájením stavby; ta v okamžiku rozhodování nesmí být ani postavena ani rozestavěna.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Tvrdil, že okamžik podání návrhu na zřízení věcného břemene není v případě rozhodování stavebního úřadu rozhodný a že časový okamžik „před zahájením stavby“ se váže pouze k povinnosti držitele telekomunikační licence učinit pokus o dohodu s vlastníkem dotčených pozemků. Argumentoval zejména dikcí § 91 odst. 2 zákona o telekomunikacích, který je oproti stavebnímu zákonu z r. 1976 zákonem speciálním, přičemž stavební zákon z r. 1976 se použije pouze subsidiárně. To vede také k tomu, že věcné břemeno podle zákona o telekomunikacích lze zřídit nejen za účelem zřízení (slovy stavebního zákona „uskutečnění stavby“), ale i za účelem provozování (užívání) telekomunikační sítě. Stěžovatel rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2003, čj. 22 Ca 221/2002, který dává jeho argumentům za pravdu.

Žalovavý ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud při přezkumu neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal pak napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

I v řízení o kasační stížnosti zůstává spornou otázka, zda stavební úřad je oprávněn (resp. byl v době, kdy vydal rozhodnutí napadené žalobou) zřídit věcné břemeno podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, i poté, co stavba byla postavena.

Položenou otázkou se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, svůj názor vyjádřil např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2005, čj. 5 As 11/2003-67, publikovaném pod č. 630/2005 Sb. NSS; zde vyslovil, že příslušný stavební úřad nemůže zamítnout návrh na zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích jen s poukazem na skutečnost, že žádost je podána až po provedení pokládce telekomunikační sítě.

Tento závěr pak byl v nedávné době předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který ve věci skutkově i právně podobné rozhodoval k návrhu vyjádřenému v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, čj. 7 As 67/2005-33. Rozšířený senát svým rozhodnutím ze dne 20. 3. 2007 potvrdil stávající judikaturu. Konstatoval, že omezení vlastnického práva, k nimž zákonodárce v zákoně o telekomunikacích přistoupil, je proporcionální, tedy v souladu s jinými ústavněprávními garancemi a současně šetří i jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Omezení vlastnického práva plynoucí z možnosti vyslovit *ex actu* zřízení věcného břemene k části nemovitosti pro účely zřízení a provozování telekomunikačního podzemního

vedení vyplývají ze zákona, jsou ve veřejném zájmu a náleží za ně náhrada, proto jsou legitimní a proporcionální. Časový okamžik, kdy by tak mohl orgán veřejné moci rozhodnout o takovém omezení, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepovažoval z důvodů výše uvedených a rozvedených v předmětném usnesení za určující.

Proto je § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích nutno vykládat tak, že se časová podmínka „před zahájením stavby“ vztahuje pouze na povinnost držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Toto časové hledisko tak není možné rozšiřovat, jak to mylně učinil žalovaný i krajský soud, i na případy, kdy k dohodě mezi shora nastíněnými subjekty nedojde, a držitel telekomunikační licence podává návrh na rozhodnutí o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady k obecnému stavebnímu úřadu. Je proto povinností správního orgánu rozhodnout o návrhu účastníka řízení i v takovém případě, že návrh na zřízení věcného břemene byl podán v okamžiku, kdy telekomunikační stavba již byla zřízena (a to při současném splnění dalších podmínek).

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení se ovšem krajský soud bude nejprve zabývat svojí věcnou příslušností, a to s ohledem na významnou změnu právní úpravy:

Dne 1. ledna 2007 nabyl účinnosti zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Počínaje jeho účinností pak zanikla příslušnost správních soudů k přezkumu zákonnosti rozhodnutí o vyvlastnění ve správním soudnictví. K řízení jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení, a to soudy krajské, které přitom procesně postupují podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o. s. ř.). To, že vyvlastňovací správní akt byl vydán před datem účinnosti zákona o vyvlastnění, na tom nic nemění, protože zákon o vyvlastnění tuto otázku v přechodných ustanoveních nijak odchylně neřešil. Od rozhodného data se proto užije v plném rozsahu nová právní úprava. Tento názor již vyslovil i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2007, čj. Konf 4/2007-6, na jehož odůvodnění se pro stručnost odkazuje.

Vzhledem k tomu, že příslušnost správních soudů k přezkumu zákonnosti rozhodnutí o vyvlastnění ve správním soudnictví zanikla až po rozhodnutí krajského soudu, nemohl Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodnout i o odmítnutí žaloby; ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. totiž tento postup pojí pouze se situací, kdy důvody pro odmítnutí žaloby zde byly již v řízení před krajským soudem, a to není souzený případ.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu